

Đừng Hiểu Sai, Viết Lại về Hồ Chí Minh

Nguyễn Tường Bá

(Tác giả không giữ bản quyền. Yêu cầu phổ biến rộng rãi)

Ngoại trừ có công với đảng CSVN, tự đề cao và được đề cao, Hồ Chí Minh không có công mà nặng tội với nước, với tất cả các đảng khác, với tất cả tôn giáo, làm thụt lùi nhiều thế kỷ, về mặt nhân quyền văn hóa xã hội, vĩnh viễn lỡ nhiều dịp phát triển Việt Nam thế kỷ vừa qua và hậu quả vẫn đè nặng ngày nay. Để đừng hiểu sai viết lại về Hồ Chí Minh, trước tiên người ta cần biết 3 điều căn bản tổng quát:

- Thế Chiến Hai Và Chiến Tranh Lạnh,
- Lực Lượng Khởi Đầu của Việt Minh Cộng Sản
- và Huyền Thoại Hồ Chí Minh.

Thế Chiến Hai Và Chiến Tranh Lạnh

Tại Âu Châu, Quân Quốc Xã Đức xâm chiếm các nước có thuộc địa: Pháp, Hòa Lan, Bỉ và tàn phá Anh Quốc. Tại Á Châu. Quân phiệt Nhật đánh tan các thế lực thuộc địa tại Hồng Kông, Đông Dương, Phi Luật Tân, Miến Điện, Mã Lai, Singapore, v. v...trước khi thua trận, Nhật đã trả độc lập cho các nước Đông Nam Á.

Hai thế lực mạnh: Mỹ và Nga đối nghịch trong chiến tranh lạnh cổ vũ và chủ trương trao độc lập trên thế giới. Nhờ vậy, phong trào độc lập thành tất nhiên. Nhiều nước độc lập dễ dàng như Ấn Độ (1946) Phi Luật Tân (1946) Nam Dương (1949) Mã Lai, Miến Điện (1947) Nam Bắc Hàn (1945) Có nước còn không muốn độc lập như Djibouti, Trung Hoa dưới Tưởng cũng như Mao đều không thấy ích lợi đòi Hồng Kông Ma Cao trước thời hạn. *Riêng tại Việt Nam, một ngày sau khi diệt quân đội Pháp (6-3-45) quân Nhật đã trả (nói cho đúng là "cuồng bách") Việt Nam độc lập và chính phủ Trần Trọng Kim cũng là chính phủ Việt Nam độc lập đầu tiên kể từ khi bị Pháp xâm chiếm và các con tem bưu điện hồi đó là chứng minh cụ thể theo thế giới sử.*

Lực Lượng Khởi Đầu của Việt Minh Cộng Sản

Sở Công Tác Chiến Lược Hoa Kỳ (O. S. S) nay là C. I. A, đã giúp Việt Minh Cộng Sản năm 1944-1945: 5000

(năm ngàn) vũ khí với đạn dược cho số vũ khí đó, huấn luyện tại chiến khu cho bộ đội Việt Minh và danh nghĩa quân đội đồng minh (Sedgwick Tourison, Archimedes L. A. Patti). Đó là lực lượng tuyệt đối thời điểm 1945 vì chính phủ Trần Trọng Kim cầm quyền chỉ chú trọng về giáo dục, cứu đói, không chú trọng về quân sự, chỉ có lính khổ đờ mỗi nơi vài chục người võ trang súng bắn viên một của Pháp đã cổ, không có súng lục (chỉ Hoa Kỳ, Pháp mới có) mà súng này lại cần trong chiến tranh khủng bố. Khi quân Việt Minh cướp được chính quyền xong họ mới đi tìm Hồ Chí Minh đang lang thang trong rừng vài ngày sau mới gặp (Nguyễn Hữu

Đang, Nhân Văn Giai Phẩm). Sau vài ngày Việt Minh đảo chính tại Hà Nội, Lê Khang Đỗ Đình Đạo và mười đảng viên Việt Nam Quốc Dân Đảng (VNQDD) với vài khẩu súng săn của đồn điền Đỗ Đình Đạo cũng đã cướp được chính quyền ở Vĩnh Yên. [Hoàng Văn Đào] cũng vì sợ lực lượng mạnh tuyệt đối của Việt Minh mà vua Bảo Đại thoái vị và chính phủ Trần Trọng Kim không dám chống cự mặc dầu quân Nhật đề nghị sẵn sàng dẹp loạn (Trần Trọng Kim, Nguyễn Xuân Chữ).

Huyền Thoại Hồ Chí Minh

Ở trong nước, Huyền Thoại Hồ Chí Minh được dàn dựng theo kiểu mẫu lãnh tụ Nga Tàu, quy mô và độc đoán, coi Hồ Chí Minh như thánh, đạo đức anh minh. Tuy nhiên huyền thoại ở Việt Nam được đẩy xa hơn, thêm nhiều gian dối trắng trợn và rẻ tiền.

Thí dụ: Hồ Chí Minh không vợ, sống độc thân.

Mặc dầu không hoang dâm như Mao Trạch Đông, nhưng Hồ Chí Minh rõ rệt nhiều vợ hơn Mao. Đủ mọi giống: Trung Hoa, Việt, dân tộc thiểu số, da trắng (Nga, Pháp). Đặc biệt có sự biến đổi tâm tính từ một thiếu niên ngây thơ ngờ nghệch tán tỉnh cô đầm Bourdon không thành công (Nguyễn Thế Anh); Thân nhân tiếm hình

Khánh Ký Paris còn cho biết các sinh viên du học tại Pháp khi về nước đã bàn giao các cô đầm để lại cho Hồ Chí Minh nhưng Hồ Chí Minh đã lúng túng thất bại.

Giai đoạn ở bên Trung Hoa hoàn toàn khác, sau khi huấn luyện tại Nga làm việc Hoa Kỳ trong phái đoàn Nga Borodin và cùng với Lâm Đức Thụ bán nhà cách mạng Phan Bội Châu lấy 10 vạn đồng Đông Dương.

(Richard Nixon, No More Việt Nams) Hồ Chí Minh đã lao luyện mua chuộc bà mẹ cô Tàu Tăng Tuyết Minh, ngoại giao anh cô này và cưới Tăng Tuyết Minh vào tháng 10 năm 1926 trong một hôn lễ rất linh đình có cả vợ chồng Chu Ân Lai tham dự (Huang Zhen).

Nhưng năm 1934, Hồ Chí Minh và Nguyễn Thị Minh Khai cùng tham dự Hội Nghị Quốc Tế Cộng Sản tại Moscow với danh nghĩa vợ chồng chánh thức (Sophie Quinn Judge), đây là một hôn phối chính trị vừa có lợi cho Nguyễn Thị Minh Khai lấy được cán bộ Moscow, có lợi cho Hồ Chí Minh có người vợ là đại biểu phụ nữ Đông Dương duy nhất. Hồ Chí Minh lúc này đang bị xuống cấp và có nguy cơ bị thanh trừng.

Sau năm 1937 Minh Khai về nước mới lấy Lê Hồng Phong. Ghi nhận năm 1930, Minh Khai đến làm việc với Hồ Chí Minh thì quan hệ với Tăng Tuyết Minh chấm dứt (William J. Duiker), Hồ Chí Minh ra tòa án Hồng Kông, Tuyết Minh có đến xem nhưng không nói chuyện và cũng không để cho Hồ Chí Minh nhìn thấy. (Huang Zhen)

Lúc bị bắt tại Hồng Kông Hồ Chí Minh lại ở cùng với một phụ nữ Tàu khác. Đây là giai đoạn Hồ Chí Minh bắt đầu già dặn, tôi luyện trong tình trường và lão luyện trong việc xử dụng quần trị phụ nữ trong đời tư và nhất là trong mưu tính chính trị. Điều này do kết quả chủ nghĩa cộng sản học tập ở Moscow, hay do sự ăn chơi cùng Lâm Đức Thụ nhờ dư tiền bán Phan Bội Châu hay do bản tính xấu của chính mình, hay do cả 3 yếu tố? Có ảnh chụp một phụ nữ đẹp ngồi chung với các sĩ quan O.S.S. đặc biệt là vị trưởng toán Archimedes L. A. Patti và Hồ Chí Minh trong chiến khu Việt Bắc 1944-1945. Archimedes L. A. Patti chối là không bị mỹ nhân kế nhưng không hiểu phụ nữ này có mặt trong chiến khu làm gì? Phái đoàn O. S. S này lại thiên vị cho Việt Minh rất quá đáng, kỳ thị không những kháng chiến Pháp mà còn kỳ thị mọi phe quốc gia.

Khi về Hà Nội cầm quyền 1945-1946, Pháp có đưa một số cô đầm từ Pháp sang gặp Hồ Chí Minh, trong đó có cô Briere chụp ảnh chung với Hồ Chí Minh. Nhưng Hồ Chí Minh không mắc mỹ nhân kế.

Trong trận Điện Biên Phủ, nhiều đêm Võ Nguyên Giáp hủ hóa HCM không thể không biết vì ở chung một chỗ. Luật sư Nguyễn Hữu Thọ khi ra bưng cũng được thỏa mãn tình dục đầy đủ vì điều này giới luật gia tại Miền Nam thập niên 1950 đều biết bệnh đa dâm này của Thọ và chính Thọ cũng đang bị dính líu trong một vụ hiệp dâm tại Nha Trang trước khi đi bưng.

Đề tái kết thân với Chu Ân Lai vì lỗi HCM đã né trốn không tham gia Vạn Lý Trường Chinh, Hồ Chí Minh thân thiết tán tỉnh vợ Chu Ân Lai, một phụ nữ xấu xí và kết quả là được Chu Ân Lai nâng đỡ, lúc chụp hình với Mao luôn luôn được Chu Ân Lai cho đứng cạnh.

Cao điểm Hồ Chí Minh với phụ nữ là thủ tiêu Nông Thị Xuân năm 1957 (Hồ Chí Minh lúc này 65 tuổi và cô Xuân chỉ 20) sau khi ăn nằm và có con với cô Xuân từ ít nhất 1952. (Vũ Thư Hiên) và cô Xuân ngờ nghếch xin Hồ Chí Minh cho công khai tương quan.

Tính toán sai lạc của Hồ Chí Minh trong việc dùng phụ nữ là ôm hôn bà Sokarno tại hội nghị Bandung, Nam Dương, xử hồi giáo, việc ôm hôn này gây cảm phần bất lợi ngoại giao.

Thí dụ: Hồ Chí Minh ở nhà sàn.

Ký giả Oliver Todd gọi nhà sàn này là của người gác vườn (vì xây dựng lên trong khuôn viên dinh thự thực dân Pháp xưa), nhưng dân Hà Nội oái ăm gọi là nhà sống không ở được. Không làm việc và chỉ chết mới đem xác về vì nhà sàn thiếu chỗ đi vệ sinh, công sản cũng nghĩ đến điều đơn giản này nhưng thực hiện lại khó vì dung cầu giạt thì quá văn minh (thời gian 1969 tại Bắc Việt) và dung cầu đổ thùng thì quá buồn cười với khách ngoại quốc, dù sao “nhà sàn” này thiếu tiện nghi truyền thông cho một nguyên thủ bề bộn trong thời chiến. Điều quan trọng không phải Hồ Chí Minh được ở dinh thự hay ở nhà sàn. Bác sĩ Lý, bác sĩ riêng của Mao Trạch Đông đã tả rõ rết cảnh Hồ Chí Minh thèm thường (khiến ông Lý này phải thương hại) trước những tiện nghi mỹ lệ của các dinh thự tại Bắc Kinh.

Thí dụ: Hồ Chí Minh ăn hút

Các ký giả ngoại quốc nhận xét Hồ Chí Minh hút thuốc thơm ngoại quốc chứ không phải thứ nội hóa nhãn Điện Biên Phủ xanh đỏ. Nhưng thời gian trước 1945 Hồ Chí Minh vẫn hút thuốc thơm (Philip Morris) nhưng để trong bao Melia vàng nội hóa. Giáo sư khả kính Vũ Khắc Khoan kể lại đã được Hồ Chí Minh khoái chí cười và cho một điếu thuốc Philip Morris lại để trong bao Melia nội hóa, trong một chuyến du hành rõ ràng láu cá ranh vặt. Các cán bộ Quốc Dân Đảng ngay từ năm 1945 đã báo cáo Bắc Bộ Phủ Việt Minh hằng ngày lấy thức ăn từ khách sạn Métropole ở bên kia đường, thức ăn Pháp “cao cấp” nhất

Đông Dương. Suốt thời gian 1954-1975 phần hàng ăn của Métropole vẫn sống mạnh trong khi phần khách sạn bỏ hoang phế, Hồ Chí Minh và các thân cận nghiện cơm Pháp.

Vua chúa hưởng lạc vốn thông thường, họ có phải dấu diếm cũng vì chính trị, nhưng gian dối lường gạt là điều hiếm có và đi cả đến chỗ sát nhân là điều hi hữu. Sau khi Hồ Chí Minh chết huyền thoại trên không giảm mà lại tăng thêm:

- Thí dụ 1. Ngày chết của Hồ Chí Minh đúng vào ngày 2 tháng 9, ngày “Quốc Khánh” liền được sửa lại là ngày 3 tháng 9. Nhưng sau đó sự thật lộ ra nên các tài liệu sau này tránh nhắc đến ngày chết của Hồ Chí Minh, chỉ để năm thôi. Hậu quả là Hồ Chí Minh không có ngày giỗ.
- Thí dụ 2. “Xây Lăng” và ướp xác. Xây mộ rất nguy nga và ngay trong thời chiến và các xác được ướp theo mẫu Nga Xô. Nhiều quân nhân bị bom chết trong lúc lấy gỗ trong rừng.
- Thí dụ 3. “Cái gọi là tư tưởng Hồ Chí Minh” Hồ Chí Minh ít khi nói thật, nhưng khi nói thật: “Tôi không có tư tưởng gì, tất cả những gì đã do Stalin, Mao Trạch Đông nghĩ ra” thì các hậu duệ Hồ Chí Minh không tin (!) Giáo sư Sophie Judge nhận xét: Cho đến hết sự nghiệp của ông, Hồ chỉ là một người thực hành thỏa hiệp về chính trị, tạo thế liên hiệp hơn là một người chuyên về lý thuyết và ý thức hệ. (Đại học Yale, Connecticut).

Nếu đem so sánh với các lãnh tụ cộng sản thế giới thì Hồ Chí Minh thua kém Mao Trạch Đông và Kim Nhật Thành (Bắc Hàn) về mặt tư tưởng; Mao có tư tưởng “cách mạng văn hóa” và Kim có “tự cường” (Juche), một thứ tổng hợp Mác xít và quân chủ Á Đông. Hồ cũng không làm được như Ti Tô, người trung lập đứng ngoài tranh chấp Nga Mỹ. Hồ cũng đã dự hội nghị trung lập Bandung 1955 có lẽ thử trung lập nhưng không làm nổi vì không khả năng ăn nói như Nehru và các lãnh tụ khác. Hồ giống Fidel Castro ở điểm nô lệ Mác Xít, thiếu khả năng kinh bang tế thế nên lấy chiến tranh đánh thuê làm lẽ sống. Chỉ CSVN mới có cả một binh chủng đặc công, kỷ lục thế giới về chiến tranh khủng bố. Hàng ngàn trang Hồ Chí Minh Toàn Tập đọc rất chán với người có trình độ văn hóa vì lập luận một chiều: cộng sản luôn luôn tốt, tư bản luôn luôn xấu. Ca tụng Mác Xít như Sách Ước muốn gì cũng được.

CSVN khoe Hồ Chí Minh có công phổ biến chủ nghĩa cộng sản tại Việt Nam.

Sai; công này do Trương Tửu, Đặng Thế Mai, Tạ Thu Thâu. Hồ không bao giờ phê bình hoặc giải thích chủ nghĩa cộng sản. Hồ chỉ là người bắt chước các chế độ Nga Tàu cộng đã làm. Đem áp dụng một cách máy móc tựa như Monkey sees Monkey does. Hồ chẳng bao giờ quan tâm, thắc mắc, suy nghĩ về các vấn đề tư tưởng.

“Cái gọi là tư tưởng Hồ Chí Minh” chỉ là bóp méo ngôn ngữ, bịp bợm của đám hậu bối.

Không có “Cái Gọi Là Tư Tưởng Hồ Chí Minh”, điều người ta phải bàn là đầu óc Hồ Chí Minh.

J. H. Roy, cộng sản Ấn, đồng môn với Hồ Chí Minh từ 1924 ở Moscow đã cho biết ngay từ thập niên 1950 về cái đầu óc của Hồ Chí Minh. Hồ Chí Minh học hành không xuất sắc, kém cỏi trong các đề tài thảo luận, thậm chí đến nỗi không biết lập luận. J. H. Roy ngạc nhiên tại sao Hồ lại thành công tại Việt Nam. Câu trả lời cho J. H. Roy là Hồ Chí Minh không thông minh, Hồ chỉ khôn vặt. Để đo thông minh ngày nay ta có chỉ số thông minh (I Q), tuy nay không thể áp dụng với Hồ, nhưng ta có thể đoán chắc là nếu đo IQ (tỷ số thông minh) vì Hồ không biết lập luận, không biết toán và khoa học nên số tỷ lệ thông minh của Hồ khó mà bằng mức trung bình. Nhưng Hồ có thể thành công vì các điều sau:

- Hồ có khiếu ngoại ngữ, biết nói nhiều thứ tiếng Pháp, Anh, Nga, Quảng Đông; tuy nhiên Hồ không viết Pháp văn, Nga văn khá, chữ Hán thì chỉ viết được thư từ thông thường. Biết nói Anh ngữ là một lợi khí hiếm có vào thời đó và chính nhờ Anh ngữ mà Hồ chinh phục được người anh cô Tăng Tuyết Minh vốn là sinh viên du học Hoa Kỳ, đặc biệt là mua chuộc và lèo lái các nhân viên tình báo Hoa Kỳ O. S. S
- Hồ có óc thực tế và điều này được C. S. V. N đề cao. Đừng tưởng lầm lẫn với tinh thần thực tế phóng khoáng vượt thoát giáo điều Mác xít, kiểu như “Mèo trắng, mèo đen đều bắt chuột” của Đặng Tiểu Bình. Ốc thực tế kiểu Hồ Chí Minh vị kỷ duy vật Mác xít cứng nhắc và chỉ ranh vặt.
- Hồ ích kỷ: Khi còn hàn vi Hồ đã từng vì tình gia đình viết thư xin quan thuộc địa cho cha phục chức và nhờ gởi tiền cho cha; nhưng khi lên ngôi cao Hồ chỉ tiếp người chị ruột một lần và nói những gì khiến họ người này khóc bỏ ra về và từ đó không ai trong gia đình Hồ còn đến quấy nhiễu Hồ nữa và Hồ cũng không hỏi thăm giúp đỡ gì gia đình nghèo này. Nói cho đúng Hồ có một lần viết thư chia buồn nhân đám tang mà dụng tâm chỉ để quảng cáo cho tiếng tăm cá nhân. Với người vợ cả chính thức Hồ thủ tiêu Lâm Đức Thụ người bạn chơi bời và mối lái xưa, cắt đứt mọi liên lạc tai tiếng có vợ và vợ người Tàu. Thủ tiêu Nông thị Xuân người đã có con với Hồ nhưng khờ khạo muốn công khai hóa tương quan này, các thân nhân của cô Xuân biết chuyện đều cũng bị thủ tiêu.

- Hồ không yêu nước theo nghĩa truyền thống hàng nghìn năm Việt: yêu nước là yêu dân. Trong tim Hồ chỉ có cá nhân Hồ và Đảng cộng sản; không có chỗ cho người dân. Suốt cuộc đời của Hồ, việc thiện duy nhất là ngó ý sẽ miễn thuế cho dân nếu hết chiến tranh. Thích Quảng Độ than rằng CSVN quá ác và ngay các trẻ thơ Việt thường rù rì lén chỉ cho nhau râu Hồ Chí Minh hiện hình ra “cái đầu lâu”.

- Hồ không có tinh thần tự cường độc lập. Hồ là người Việt duy nhất từng muốn và đã làm tay sai cho hầu hết các thế lực ngoại quốc tại Việt Nam, Pháp (Xin học trường thuộc địa) Nga Xô (Làm cán bộ có lương nhiều chục năm) Trung Cộng (thân tín của Beria Trung Cộng Khang Sanh) Trung Hoa Quốc Gia (Phục vụ cho 2 tướng Trương Phát Khuê và Tiêu Văn) Hoa Kỳ (Phục vụ cho O. S. S với bí danh Lucius). Tay sai đắc lực tận tụy mà các quan thầy đều hài lòng và đặc biệt tiếc rẻ nếu đã không còn dùng Hồ nữa (Archimedes L. A Patti, Jean Sainteny).

- Hồ có tài gây cảm tình cá nhân, tạo ấn tượng tốt trong đám đông, nhưng cũng là người rất vong ân bội nghĩa như đối với gia đình và các ân nhân: Chủ nhân tiệm hình Khánh Ký Paris (Ls Trần Tấn Việt), Lâm đức Thọ v. v. . .

- Hồ đa nghi và rất ghen ngay lúc tuổi đã già, chính “Beria” Trần Quốc Hoàn biết rõ điều này và lợi dụng để thuyết phục Hồ cho phép thủ tiêu cô Nông Thị Xuân (Vũ Thư Hiên).

Thân Thế:

Hồ là nhân vật mà thân thế đã bị sửa chữa bịa đặt quá nhiều do chính Hồ và cả các thân cận hậu huệ nên rất mù mờ khó mà tìm ra sự thật và có thể coi là không có thân thế.

- Hồ có cả thảy 145 bí danh và tên, theo Antatoli Sokolov và theo Trần Anh Tuấn là 150 trong đó có đến 62 bí danh dùng để viết sách báo ca tụng chính mình như Trần Dân Tiên, T. Lan v. v... lúc thì lấy tên đàn ông, lúc tên đàn bà, lúc thì họ Hồ, họ Lê, họ Nguyễn và Trần, lúc thân cận như Bác, lúc bí hiểm như X. Y. Z. (Thế kỷ, May 1999) Đặc biệt Hồ có bí danh dùng riêng với tình báo Nga Xô là “Lin” và tình báo Hoa Kỳ O. S. S là “Lucius, nhân viên số 19” (Back Fire, Loren Baritz trang 46)

- Tất cả các tên và bí danh của Hồ đều không nổi tiếng và không đáng chú ý trừ 2 tên: Nguyễn Ái Quốc và Hồ Chí Minh. Tên Nguyễn Ái Quốc (hay Quốc) là bí danh chung của 5 người chống Pháp: Phan Văn Trường, Nguyễn Thế Truyền, Phan Chu Trinh, Nguyễn An Ninh và Nguyễn Tất Thành (Hồ Chí Minh) mà giới Việt Kiều Paris gọi là Ngũ Long. Tên Nguyễn Ái Quốc không do Hồ nghĩ ra vì lẽ đơn giản là Hồ Chí Minh là kẻ đến sau gia nhập nhóm này và cũng là người trẻ nhất. Các bài viết của nhóm cũng không do Hồ viết vì trình độ Pháp ngữ của Hồ kém, tuy chỉ một mình Hồ ngang nhiên lấy xưng dụng tên này để khoe khoang cho đến khi Hồ bán Phan Bội Châu cho Pháp, tên này trở thành mang tiếng xấu thì Hồ mới chấm dứt đội tên Nguyễn Ái Quốc.

- Tên Hồ Chí Minh vốn là một bí danh cũ của Hồ Học Lãm, một người Việt lưu vong ở Trung Quốc chết năm 1942 (Chánh Đạo, Niên Biểu Nhân Vật Chí Việt Nam). Chí Minh là một tên rất phổ thông ở bên Tàu và họ Hồ cũng thế, cho nên rất nhiều người Trung Hoa có cái tên Hồ Chí Minh. Theo Vũ Hồng Khanh người đã đem Hồ Chí Minh ra khỏi tù thì là Nguyễn Tất Thành đã mua một căn cước của một hành khách vô thừa nhận mang tên Hồ chí Minh và xưng dụng giấy này khi bị bắt, đến khi thả ra phải mang tiếp căn cước này. Điều khôi hài là nhiều tác giả, có cả tự điển đã diễn nghĩa ca tụng “Hồ Chí Minh” có nghĩa là người sáng suốt, thức tỉnh khi mọi người còn ngủ.

Chính họ Hồ tự khai ít nhất 5 năm sinh khác gồm 1890 (Trần Dân Tiên) 1891 (Yên Sơn, bí danh khác của Hồ) 1892 (Trong đơn xin học trường thuộc địa Marseille Pháp) 1894 (Khai với sở cảnh sát Paris) 1895 (Khai với sứ quán Nga Xô Berlin để đi học).

- Tìm hiểu năm nào đúng là việc vô bổ và chúng ta chỉ cần ghi nhận rằng khi còn trẻ đi du học thì khai trẻ hơn và khi về nước lại khai già hơn, tất cả là do nhu cầu thực tế và sự khôn vặt của Hồ; chẳng lẽ năm 1945 xưng là cha già dân tộc, là cụ là bác mà lại sanh 1895 mới chừa đầy 50 tuổi thì coi cũng kỳ và khi du học phải khai trẻ để tỏ ra mình xuất sắc.
- Trước ngày quân đội Pháp đổ bộ lên cảng Hải Phòng. CSVN sợ phản ứng của dân chúng nên đã bịa đặt ngày 19 tháng 5 là ngày sinh nhật Hồ Chí Minh kêu gọi dân Hải Phòng treo cờ mừng ngày “sinh nhật”; trong khi chúng giải thích với thực dân Pháp là dân treo cờ thỏa thuận cho quân Pháp trở lại miền Bắc Việt Nam. Ngày sinh nhật 19-5 là một ngày “chính trị” chẳng phải là ngày thật và mục đích là đón cao uỷ Pháp D’Argenlieu cùng quân đội Pháp đổ bộ lên Bắc Việt (Hoàng Văn Chí, Từ Thực Dân đến Cộng Sản).

Ngày chết của Hồ trùng với ngày Quốc Khánh nên bị sửa thành ngày 3 tháng 9. Sau ít lâu bị lộ nên sửa

lại cho đúng nhưng trong các tài liệu sau đó CSVN tránh ghi ngày chết mà chỉ ghi năm chết của Hồ, như ngụ ý sợ dân chúng ăn mừng nhân dịp Hồ chết.

Hồ có thân thể mặt mũi xấu mà còn có thể gọi là **cổ quái gian ác** nếu là hình chụp trung thực và nếu là hình sửa thì thành tốt tướng hiền lành, nhưng *nhìn kỹ bộ râu dê thấy có hình đầu lâu*. Tất cả các hình do CSVN phổ biến đều là hình sửa chữa, hình giả.

Sự Nghiệp:

Hồ là con một tri huyện Nam Triều bị cách chức, vị này có quen biết nhà cách mạng Phan Châu Trinh. Toàn gia đình chống Pháp và không xa lạ gì với phong trào Đông Du Phan Bội Châu. Tuy nhiên Hồ năm 1911 đã chọn con đường tiến thân khác, bằng cách xin làm quan với thực dân Pháp ngay khi xuất ngoại đến bến Marseille, Pháp (Richard Nixon, No More Việt Nams). Đừng lầm lẫn với con đường Tây Du, xuất ngoại mưu cầu mở mang dân trí của Phan Chu Trinh. Hồ xin làm việc cho Nga Xô; rõ ràng Hồ có căn cơ làm tay sai vì sau đó Hồ theo Khang Sinh “Beria Trung Cộng”; tướng Trương Phát Khuê khen Hồ là biết phục vụ tốt, tướng Tiêu Văn khen là Hồ đã tỏ ra hối lỗi vì theo Cộng Sản, theo tinh báo Hoa Kỳ O. S. S.

- Năm 1925, Hồ đã bán Phan Bội Châu, một nhà cách mạng chống Pháp hàng đầu lấy 10 vạn đồng (Richard Nixon, No More Vietnams).
- Năm Ất Dậu, 1945 tại Bắc Việt đã xảy ra nạn đói đã do nhiều nguyên nhân: Mất mùa, do thực dân Pháp thu thuế cao, quân Nhật bắt trồng đay và bom đạn của phi cơ Hoa Kỳ. Tuy nhiên bom đạn Hoa Kỳ là nguyên nhân thiết yếu vì đường tiếp tế gạo ở trong Nam không chở gạo ra Bắc, gạo trong Nam thừa và rế đến nổi đốt máy xe lửa và gạo ngoài Bắc đắt đến mức gấp 40 lần gạo trong Nam, hậu quả là dân quê nghèo chết đói khoảng 2 triệu người. Nạn đói chấm dứt khi Hoa Kỳ ngưng ném bom vào thời điểm Nhật đầu hàng. Sở dĩ bom đạn Hoa Kỳ năm 1945 hữu hiệu là nhờ tin tình báo và sự chỉ điểm của CSVN do Hồ lãnh đạo; Cơ quan O. S. S có thể quên không quan tâm đến tình trạng dân quê miền Bắc sẽ đói. Nhưng Hồ chắc chắn sẽ biết hậu quả việc cắt đường tiếp tế gạo Nam Bắc nhất là khi báo chí lúc đó loan tin bác sĩ Vũ Ngọc Anh bộ trưởng y tế xã hội và đoàn cứu tế mang gạo đã bị chết vì bom đạn phi cơ Hoa Kỳ trên đường công tác. Ngược lại Hồ còn lợi dụng nạn đói trong mục tiêu sách động quần chúng nổi dậy và ngay cả khi đã cướp được chính quyền Hồ còn lấy tiền trong quỹ cứu đói lạc quyền do chính phủ Trần Trọng Kim gom chung với Quỹ Tuần Lễ Vàng lạc quyền do chính phủ Hồ Chí Minh lạc quyền để hối lộ các tướng Tàu sang giải giới quân Nhật. Hồ tay đã nhúng chàm nên Cộng Sản Việt Nam không dám mở miệng đòi bồi thường về nạn đói đối với Nhật và Hoa Kỳ vốn là 2 nước giàu có và trọng trách nhiệm.
- Ngày 9/3/1945 Nhật đảo chính Pháp và trả độc lập cho Việt Nam, ngày 11/3/1945 vua Bảo Đại tuyên ngôn độc lập và thành lập chính phủ Trần Trọng Kim. Chính phủ đoản mệnh cầm quyền 5 tháng nhưng đã làm các bước căn bản đáng kể cho nền giáo dục. Hồ đảo chính chính phủ Trần Trọng Kim và ngày 2/9/1945 lại ra tuyên ngôn độc lập lần thứ hai. Thực dân Pháp hay Tàu khi cai trị đã đem lại văn minh của họ, nhưng CSVN vì tầm văn hóa thấp (Hà Sĩ Phu) CSVN đã làm ngưng bước tiến văn minh của Việt Nam từ ngày 2/9/1945. Boris Yelsin coi nước Nga “tái sinh” và Nhất Linh Nguyễn Tường Tam coi nước Việt “mất nước” (di chúc 7/7/1963 Nhất Linh Nguyễn Tường Tam), dân Việt thành nô lệ thấp kém cho chính người nước mình, một chế độ bóc lột hơn thực dân Pháp, mức chênh lệch giữa thống trị và bị trị lớn hơn, nhân quyền bị vi phạm nhiều hơn và ngay cả tự do tôn giáo như thời Pháp thuộc cũng không còn.

Chiến tranh Việt Pháp chỉ xảy ra khi quân Pháp trở lại Việt Nam sau thế chiến 2, ở miền Nam nhờ quân Anh ngầm giúp cho đổ bộ, nhưng tại miền Bắc do Hồ chính thức mời bằng Hiệp Định 6-3-1946. Hồ giải thích gian dối là chịu đựng Pháp còn hơn là phải chịu đựng Tàu, mặc dầu Hồ biết rõ Tướng Giới Thạch tại hội nghị Yalta đã từ chối gợi ý của F. Roosevelt về việc để Tàu chiếm đóng Việt Nam và trên thực tế quân đội của Tướng còn bận chống quân Trung Cộng tại Mãn Châu. Nguyễn Tường Tam, bộ trưởng ngoại giao, phản đối và từ chức ngày 6-3-1946. Lý do Hồ đón quân Pháp là để đánh dẹp các chiến khu của quân quốc gia với sự hỗ trợ pháo binh và chiến xa của Pháp (Richard Nixon, No More VietNams).

Ngày 6-3- 1946 có thể coi là ngày bắt đầu cuộc chiến Việt Nam lần I, hoặc cụ thể hơn là ngày 19 tháng 5 năm 1946 ngày Hồ ra lệnh cho dân chúng treo cờ mừng sinh nhật của Hồ để luôn thể đón quân Pháp đổ bộ lên Hải Phòng Bắc Việt. Đáng lẽ CSVN bị tiêu diệt nhưng không ngờ Trung Cộng thắng chiếm lục địa năm 1949 và cứu CSVN, nhưng tội cũng rần rần gà nhà, phản quốc của Hồ đã tỏ rõ. CSVN và Hồ khoe thắng Pháp và dứt

điểm với trận Điện Biên 1954. Khi Trung Cộng chiếm lục địa 1949 và khi Anh Hoa Kỳ từ chối hỗ trợ cho nỗ lực chiến tranh của Pháp tại Việt Nam sau chiến tranh Triều Tiên 1952 thì Pháp đương nhiên phải thua. Không có trận Điện Biên Phủ Pháp cũng thua và trận Điện Biên Phủ chỉ là một trận thí quân không cần thiết. Pháo binh quyết định trận Điện Biên Phủ (trừ khi phi cơ Hoa Kỳ chịu lâm trận). Đại tá Piroth chỉ huy pháo binh Pháp tự vận ngay đợt pháo đầu tiên khai hỏa, pháo binh Trung Cộng cho CSVN phần lớn chờ đến tận chỗ do quân xa Trung Cộng chuyên chở và do Trung Cộng bắn hộ khi cần; Điều thấy rõ là tương quan tở chủ giữa phái đoàn CSVN và phái đoàn Trung Cộng tại Hội Nghị Genève. Võ Nguyên Giáp được đề cao là người chiến thắng, nhưng Trung Cộng dần dần tiết lộ vai trò then chốt của các tướng Tàu và vai trò của Võ chỉ là trình diễn, nhất là trong lúc lâm trận Võ mỗi đêm đều phá trình một cô thiếu số (Ls Lê Sĩ Giai)

Kết quả trận Điện Biên Phủ cho đảng CSVN quyền cai trị miền Bắc Việt Nam (miền Nam Việt Nam đã được Pháp trả độc lập cho vua Bảo Đại từ 1948). Nhưng dân Bắc chịu đựng ách cộng sản hà khắc và bắt đầu với cải cách ruộng đất ăn cướp tàn ác mà trong lúc chiến tranh Hồ chưa dám thi hành.

Nhiều tác giả ngoại quốc ngờ nghếch cho rằng Tổng Thống Ngô Đình Diệm không chấp nhận tuyển cử sau hiệp định Genève đã làm chiến tranh Việt Nam lần 2 xảy ra. Họ không biết điều mà người dân Việt ai cũng biết: Khi bộ đội cán chính cộng sản họ đã nhất loạt dụng tâm để lại toàn bộ vợ con và điều nhấn nhủ sẽ trở lại, đường mòn Hồ Chí Minh để xâm lăng miền Nam 1956, nhưng được chuẩn bị dự trữ cả năm trước. Dù sớm hay muộn con đường chiến tranh đánh thuê của Hồ, giống như của Fidel Castro và ngày nay do Kim Chính Nhật Hàn Quốc làm, chỉ vì họ không có tài năng kinh bang tế và "tâm văn hoá thấp" (Hà Sĩ Phu) của trào lưu cộng sản đánh thuê là con đường tất nhiên của Hồ và được Hồ gọi mỹ miều "Nghĩa Vụ Quốc Tế"

Chiến tranh Việt Nam có vẻ như một cuộc nội chiến Nam Bắc, nhưng bản chất không phải vậy vì ngay từ 1925, Hồ đã bán Phan Bội Châu năm 1930 CSVN tung truyền đơn tố cáo với Pháp việc Việt Nam Quốc Dân Đảng nổi dậy (Hoàng Văn Đào) và trong lúc chưa chống xong Pháp CSVN đã thủ tiêu các lãnh tụ các tôn giáo, cuộc chiến mang màu sắc ý thức hệ rõ rệt và rõ hơn hết do quyền lợi của riêng phe đảng cộng sản Việt. Mặc dầu chiến tranh với Pháp đã xảy ra, CSVN tiếp tục giết các cán bộ đảng viên quốc gia, Trương Tử Anh, Lê Khang bị giết đầu năm 1947. Riêng họ Nguyễn Tường bị triệt hạ kể từ ngày Nhất Linh Nguyễn Tường Tam không chịu ký Hiệp Định Sơ Bộ 6-3-1946 cho đến năm 1954 thì họ Nguyễn Tường tại đất Bắc không còn một ai, nội cũng như ngoại.

Ác là bản chất CSVN (Thích Quảng Độ), quy mô và không ngại bất cứ điều gì, nhưng mang bộ áo đạo đức nhân từ của Hồ Chí Minh. Người Á Đông tin nhiều vào một con người cụ thể khác với người Tây Phương tin nhiều vào định chế trừu tượng. Hồ Chí Minh dù chết đã nửa thế kỷ nhưng vẫn là thần tượng quan trọng của chế độ.

Mặc dầu người dân không tin tưởng Hồ như trước đây nhưng đảng cộng sản Việt Nam, toàn bộ các cán bộ cao cấp và đa số cán bộ trung cấp vẫn tuyệt đối thần kính Hồ, có thể có người giả vờ nhưng bề ngoài vẫn phải suy tôn. Với sự sụp đổ lý thuyết Mác Lê và các chế độ cộng sản, huyền thoại Hồ Chí Minh là sức mạnh tinh thần duy nhất của CSVN. Nói chàm nhẹ đến Hồ Chí Minh dù nhẹ như chuyện Hồ có vợ cũng là điều cấm và bị trừng trị. Các nhà phản kháng dù trong hay ngoài đảng, các nhà trí thức đều không dám động đến Hồ, ngược lại họ còn dùng các lời nói của Hồ làm bung xung để thêm sức thuyết phục.

Huyền thoại Hồ Chí Minh còn, đảng cộng sản Việt Nam còn sức mạnh tinh thần và như vậy chế độ còn vững chắc mặc dầu vô số khuyết điểm đầy rẫy bất mãn. Bóng ma Hồ Chí Minh tan, sự kèm toả của chế độ Mác Lê sẽ không còn chống nổi sự bất mãn chống đối của dân chúng, của các tôn giáo và các lực lượng quân chúng chính trị. Ánh sáng trí tuệ, đạo đức ngay thẳng sẽ trở lại trên quê hương để Việt Nam tái sinh; trong nước và hải ngoại cùng nhau, trong dân chủ tự do, phấn chấn xây dựng đất nước.

San Jose tháng 7/2003

Mặt trái thần tượng Hồ chí Minh.

Nguyễn Tường Bá

Những Điểm chúng ta nên Lưu Ý:

Nếu trước đây Mặt Thật Hồ Chí Minh cũng như Mặt Thật Stalin chỉ được phơi bày khi chế độ toàn trị sụp đổ ; nhưng ngày nay với sự tiến bộ truyền thông và tự do, người Việt Hải Ngoại có thể lật Mặt Trái Thần Tượng Hồ Chí Minh góp phần hữu hiệu cần thiết khai tử chế độ Cộng Sản Việt. (1)

Hồ Chí Minh không thông minh mà chỉ ranh vặt.

Hồ Chí Minh lanh trí như khi gặp vũng nước thì không đi lên lè mà bước ngay lên vũng nước để được quay phim tuyên truyền; dùng bao thuốc nội hóa bình dân nhưng trong đựng thuốc ngoại quốc sang như hồi năm 1945-1946 (2).

Tuy lanh trí mà không phải là thông minh vì Hồ mù quáng theo chủ nghĩa Mác trong khi hầu hết các nhà cách mạng khác né tránh như Phan Bội Châu, Phan Chu Trinh, Nguyễn Thái Học v. v. . . đến Tự Lực Văn Đoàn; ngày nay bậc thức giả thế giới, ít nhất từ thập niên 1960-1970, đều rõ chủ nghĩa Mác sai lầm từ bản chất (3); ngay tại Việt Nam bây giờ tất cả các tư tưởng gia như Hà Sĩ Phu, Nguyễn Thanh Giang, Trần Khuê, Hoàng Minh Chính v. v. . . đều lên tiếng như vậy.

Điều đáng trách là Hồ đã tin chủ nghĩa Mác một cách không suy xét đến mức coi chủ nghĩa này như "quyển sách ước muốn gì được nấy" làm học giả Hoàng Văn Chí phải ngạc nhiên về sự phi lý trí, phản khoa học của Hồ. (4);

Hồ u mê coi Stalin Mao Trạch Đông như hai người "không bao giờ có thể sai lầm được" trong khi hai lãnh tụ này đã có nhiều sai lầm khủng khiếp. Trớ trêu vì Stalin lại nghi ngờ Hồ đến mức cho người trộm lại ký tặng của Stalin cho Hồ (5), ngược lại Stalin kính phục Tito mặc dầu Tito chủ trương trung lập chống Stalin. Khrushchev, cựu tổng bí thư Nga Xô từ 1953 đã tả Hồ như một thuộc cấp và tín đồ trung thành mù quáng với Stalin (5)

Dương Thu Hương coi "chiến tranh chống Mỹ cứu nước" là chiến tranh ngu xuẩn nhất lịch sử dân tộc. Hồ, người chủ xướng và cổ võ chiến tranh đó dĩ nhiên cũng ngu xuẩn. Trong ba nước chia đôi Đức Hàn Việt chỉ có Việt chịu nhiều thập niên chiến tranh và hy sinh ít nhất ba thế hệ. Tưởng nên ghi rằng Hồ đã được Thủ Tướng Nehru chỉ dẫn khuyên bảo tại Hội Nghị Trung Lập Bandung 1956 rằng đừng đại dấn vào cuộc chiến giữa hai khối cường quốc đều có bom nguyên tử nên họ không trực tiếp đánh nhau mà để cho các đàn em đánh nhau. Thật ra chỉ có dân Việt thiệt hại. Còn Hồ và CSVN đã nhờ chiến tranh củng cố quyền lực và hưởng danh lợi: Hồ ngu nhưng không dại, đặc tính của kẻ khôn vặt.

Thông minh được đo bằng hệ số IQ mà ở Hoa Kỳ ngày nay đã đo được IQ của tất cả các tổng thống dù đã chết. Một ngày gần, người Việt Hải Ngoại cũng sẽ đo được IQ của Hồ (6), IQ của Hồ sẽ không hơn trung bình vì:

- J. H. Roy, nhà cộng sản Ấn, đồng môn xuất sắc của Hồ từ 1924 tại Moscou tiết lộ rằng Hồ học không xuất sắc, yếu kém mọi môn thậm chí đến nỗi không biết cả lập luận. Đó là các khuyết điểm của người không trông xa nhìn rộng, ranh vặt chứ không sáng suốt thông minh.
Tại Bandung 1956, Hồ đã lấu tấu ôm hôn vợ Tổng Thống Nam Dương Shukarno, xứ Hồi Giáo, khiến cho cả nước phẫn nộ và Hồ chỉ được lòng một người tài xế lái xe thể mà CSVN vẫn ca tụng thành tích Nam Dương của Hồ.
- Hồ không biết Toán Trung Học và rất lơ mơ các vấn đề khoa học. Hồ có tiểu sảo lấy lòng giới bình dân như tài xế ở Nam Dương, các quân nhân Hoa Kỳ O. S. S. năm 1944-1945 ở Việt Nam; nhưng các trí thức như Nehru, Chu Ân Lai, JH Roy, Hoàng Văn Chí, Bác sĩ Lý (BS riêng của Mao Trạch Đông), Khrushchev, Trần Đức Thảo, Nguyễn Mạnh Tường v. v. . . thì không ai phục trí tuệ của Hồ, một người có trình độ trí tuệ coi Stalin Mao Trạch Đông là kim chỉ nam. " Ông thầy vĩ đại" thực chất chỉ là một người ranh vặt, lấu cá, thuộc và sao chép các câu nói của các vĩ nhân thế giới nhưng được các người trong nước coi như là của Hồ để dùng làm lá chắn, bùa hộ mệnh hay chân lý cho các ý kiến, lập luận có thể trái ý hay phật lòng giới quyền uy sinh sát. Điều này làm thôi chột mọi tư tưởng và môi trường cho gian dối bành trướng.
- Hồ là tấm gương cho sự gian dối, Hồ gian dối suốt đời và gian dối với chính mình: Hồ tự cho hay tưởng là mình hơn cả Hưng Đạo Vương, người chiến thắng quân Mông Cổ mà Hồ quên rằng Hồ chỉ là con cờ cái đuôi của Nga Tàu trong chiến tranh chống Mỹ. Noi gương Hồ, đảng CSVN đã sửa ngày

chết, sửa chúc thư của Hồ và tột đỉnh của sự gian dối là đã bịa đặt ra cái "Tư tưởng Hồ Chí Minh" sau 22 năm khi Hồ đã chết (7) nó mung lung, muốn hiểu sao cũng được và có cũng như không mà chính Hồ đã phủ nhận rằng: "Tôi không có tư tưởng gì, mọi thứ do Ông Stalin Ông Mao Trạch Đông đã nghĩ ra". Khổ cho học sinh và đảng viên cả nước mất nhiều thời giờ công sức phải học một thứ vô ích như "tư tưởng Hồ Chí Minh" mà bên Nga bên Tàu đều vứt bỏ vài chục năm nay.

- Hồ Chí Minh không yêu nước: Yêu nước không thể theo định nghĩa ngu dân của CSVN: "Yêu Đảng là yêu nước" hay "Yêu nước là yêu Đảng". Theo văn hóa Việt, yêu nước không thể tách rời với ý niệm thương dân như dân ta thường nói: "**Yêu nước thương dân**". Hồ không thương dân mà ngược lại còn ác với dân: Hồ đã giúp Không Quân Hoa Kỳ cắt đường tiếp tế Nam Bắc 1944-1945 khiến khoảng 2 triệu dân Bắc chết đói. Hồ đã chủ trương và cổ vũ chiến tranh để ủng hộ Nga Tàu và củng cố quyền lực gây tang thương nhất lịch sử dân tộc, Hồ chỉ động lòng trắc ẩn khi già sắp chết và đã mất hết quyền muốn ngưng chiến nhưng thiếu can trường nên thành bù nhìn cho các đàn em chủ chiến. Ý muốn miễn thuế một lần cho dân mà suốt đời Hồ cũng không thực hiện được.

Yêu nước phải đặt dân nước lên trên hết, Ưu tiên của Hồ luôn luôn là đảng cộng Việt, cộng sản Nga Tàu hay chính bản thân mình. Người dân Việt với kinh nghiệm nửa thế kỷ dối trá của Hồ và CSVN phân biệt rõ "Hồ nói" khác với "Hồ nghĩ và làm". Chỉ có người ngoại quốc (kể cả vài chính khách) mới lầm Hồ là người yêu nước. Bởi vậy Hồ lúc trẻ xuất ngoại sang Pháp nộp đơn xin học trường thuộc địa (nhưng không được nhận)(8) thì Hồ viết sách là xuất ngoại cứu nước.

Bán nhà ái quốc Phan Bội Châu cho mật thám Pháp lấy 10 vạn đồng (9) thì nói là vì cách mạng. Dựa vào quân Hoa Kỳ để cướp chính quyền thì nói là chống Nhật, mặc dầu lúc đó Nhật đã đầu hàng và chính phủ Trần Trọng Kim đã dành được độc lập. Hồ vẫn trơ trên tuyên ngôn độc lập lần nữa để sau đó nghênh đón quân đội viễn chinh Pháp đổ bộ Bắc Việt. Hồ hồ hào đại đoàn kết nhưng cùng quân Pháp đánh tiêu diệt các chiến khu quốc gia (9). Hồ nói là chỉ theo một đảng là đảng Việt Nam nhưng lại chỉ phục vụ đảng CSVN và tiêu diệt tất cả các đảng khác. Nếu Hồ thương dân thì không đánh Trận Điện Biên thì quân không cần thiết vì không có nó quân Pháp cũng phải rút khi chiến tranh Cao Ly ngưng, Hoa Kỳ không tiếp tế cho Pháp nữa.

Không có Hồ thì không có "chiến tranh chống Mỹ cứu nước" ngu xuẩn và tai hại nhất lịch sử dân tộc. Hồ Chí Minh nhờ Mỹ cướp được chính quyền. Đoạt chính quyền là điều quan trọng hàng đầu trong sinh hoạt chính trị và tối quan trọng đối với các nước Á Châu chậm tiến. Hồ đã cướp được chính quyền năm 1945 là nhờ quân đội Hoa Kỳ như sau:

- Hồ Chí Minh là nhân viên số 19 của Sở Tình Báo Chiến Lược Quân Đội Hoa Kỳ Thế Chiến 2, O. S. S. (Tiền thân của CIA) vùng Nam Trung Hoa. Cơ quan O. S. S. ca ngợi sự đóng góp của Hồ về hai việc: cứu một viên phi công và cung cấp tin tức tình báo về quân đội Nhật. Thực ra viên phi công đã được dân thiểu số cứu và nuôi nhiều ngày, Hồ chỉ giúp đưa viên phi công về hậu cứ ở bên Trung Hoa.
- Ngược lại, quân Hoa Kỳ đã cung cấp cho Việt Minh 5 ngàn vũ khí, cho các quân nhân đến chiến khu huấn luyện cách xử dụng vũ khí, cố vấn và tháp tùng hành quân (về cả đến tận Hà nội). và quan trọng nhất là công khai xác nhận Hồ và bộ đội Việt Minh là người của quân đội Hoa Kỳ, Đồng Minh thắng trận. Trong khi Jean Sainteny, đại diện của Pháp De Gaulle chỉ xin mượn quân phục lính Mỹ để mặc thì bị từ chối, cấm đoán; các đảng quốc gia lưu vong bị O. S. S. kỳ thị vô căn cứ dữ dội (10)(11).
- Ở thời điểm tháng tám 1945; lực lượng Việt Minh được Hoa Kỳ xây dựng như trên là một lực lượng mạnh tuyệt đối về vật chất và nhất là về uy thế chính trị vì quân đội Pháp tại Đông Dương đã bị quân Nhật đảo chính bắt cầm tù, quân Nhật lại đã đầu hàng buộc phải nằm im chờ hồi hương; chính phủ Trần Trọng Kim chỉ có vài trăm lính khổ xanh khổ đỏ ở mỗi tỉnh, vũ trang súng Mousqueton cỏ hay súng hỏa mai. Bởi vậy, Nguyễn Xuân Chữ đại diện chính phủ đã từ chối đề nghị của quân Nhật dẹp loạn Việt Minh(12). Lực lượng Việt Minh cướp chính quyền ngày 19 tháng 8 năm 1945 rồi mới tìm Hồ Chí Minh đang lang thang ngơ ngác trong rừng nhiều ngày sau mới gặp.
- Tường nên ghi: Việt Nam Quốc Dân Đảng do Lê Khang chỉ huy chỉ với vài khẩu súng săn mượn của Đồn Điền Đỗ Đình Đạo cũng cướp được chính quyền tỉnh Vĩnh Yên sau khi không thuyết phục được Trương Tử Anh, lãnh tụ chung của các đảng quốc gia, đã dè dặt không muốn cướp chính quyền Hà nội nhân ngày công chức biểu tình 19/8/1945 ngày mà Việt Minh ra tay. (13)(14)

Nạn đói Ất Dậu (1944-1945)

Nạn đói Ất Dậu đánh dấu sự can dự đầu tiên của Hồ Chí Minh vào chính trường Việt Nam. Nạn đói xảy ra vì nhiều nguyên do:

- thực dân Pháp cùng quân Nhật tích trữ thóc gạo phòng chiến tranh;
- thực dân Pháp tăng thuế nông dân và bắt dân trồng đay cho nhu cầu bao cát quân Nhật. Thượng Thư Phạm Quỳnh đã phản đối nhiều lần nhưng không kết quả. Bắc Kỳ, vùng Thái Bình Nam Định hạn hán. Các đường thủy bộ Nam Bắc bị phi cơ Hoa Kỳ oanh tạc dữ dội mà tướng Pháp Mordant điện tín xin Hoa Kỳ ngưng oanh tạc nhưng không kết quả. Chính phủ Trần Trọng Kim lên thay, lập quỹ cứu đói, lạc quyền tiền và nhất là tìm cách chở gạo từ trong Nam ra vì gạo chỉ bằng giá 1/60 gạo ngoài Bắc, gạo Nam rẻ đến mức xe lửa dùng thóc đốt thay than đá. Tuy nhiên nỗ lực của chính phủ không thành công vì Hoa Kỳ oanh tạc quá mạnh, đường Nam Bắc bị cắt hoàn toàn, phái đoàn cứu đói do Bác Sĩ Bộ Trưởng Y Tế và Cứu Đói Vũ Ngọc Anh vào ngày 23 tháng 7 năm 1945 bị oanh tạc, trong số nạn nhân chết có Bác Sĩ Vũ Ngọc Anh (15). *Có thể nói nếu chở được gạo ra Bắc thì dân nghèo ngoài Bắc không chết vì tính chung cả nước thì Việt Nam năm Ất Dậu không thiếu gạo.*

Tướng nên ghi rằng tờ truyền đơn, bằng Việt và Pháp, do không quân Hoa Kỳ giải xuống do đóng góp của Hồ Chí Minh. Khi Hồ lên nắm quyền thì Hồ tịch thu quỹ này (15) và dùng tiền đó hối lộ các tướng Tàu sang giải giới quân Nhật.

Nước Nhật bị hai quả bom nguyên tử chết khoảng 200.000 người, nhưng năm nào Nhật cũng tưởng niệm long trọng. Ở Hà nội năm 1945 cũng có một đài tưởng niệm nạn nhân Ất Dậu (16), nhưng Hồ lên thì không còn nữa.

Chiến Tranh Việt Nam (1954-1975)

Nhìn từ khía cạnh Quốc Tế Công Pháp, như Richard Nixon trong cuốn "Không Còn Những Vụ Việt Nam Nữa" (No More Vietnams), đó là chiến tranh xâm lăng do CSVN tấn công Việt Nam Cộng Hòa với đầy chứng cứ do các biến cố tháng tư 1975 và sau đó như: xe tăng Nga Xô đâm xập cổng Dinh Độc Lập, quân cán chính Niềm Nam đi tù cải tạo tập trung, hàng triệu người vượt biển với khoảng 600,000 người chết v...v... (9)

Nhưng chúng ta không thể đồng ý với Nixon rằng Hoa Kỳ không thua về quân sự tại Việt Nam. Đành rằng sức mạnh quân sự Hoa Kỳ vô địch, nhưng tại chiến trường Việt Nam, quân đó đã phải rút khỏi Nam Việt Nam trong khi quân Cộng Việt không phải rút và các đường tiếp tế không bị không kích để đổi lại Hoa Kỳ mang về khoảng 200 tù binh, theo Hiệp Định Paris 1973 mà chính Hoa Kỳ ký kết xác nhận. Bỏ lại bạn đồng minh Cộng Hòa Việt Nam chịu trận không làm cho Hoa Kỳ không thua trận.

Có nhiều nguyên nhân ảnh hưởng đến sự thất trận của Hoa Kỳ như: Phong trào phản chiến, giới truyền thông, quốc hội Hoa Kỳ giảm viện trợ trong khi Nga Xô tăng gia viện trợ, tham nhũng của lãnh đạo Nam Việt Nam, sai lầm của Nguyễn văn Thiệu ra lệnh rút khỏi Vùng 1 và 2 v... v... Nhưng hai nguyên nhân chính, cốt lõi và sâu xa là:

- Thứ nhất, **Hoa Kỳ tệ hơn là không biết địch** mà đã hiểu sai bản chất Hồ Chí Minh (và đàn em) từ đó đánh giá sai sức chiến đấu của địch
- Thứ hai, lỗi lầm cơ bản của toàn bộ chính sách Việt Nam của Hoa Kỳ, lỗi lầm ấy là **chưa bao giờ Hoa Kỳ là người bạn thật sự của quảng đại nhân dân Việt Nam** yêu chuộng tự do. **Hoa Kỳ đến Việt Nam vì những quyền lợi chiến lược nhất thời, rồi bỏ Việt Nam khi bài toán chiến lược đã đổi thay** (với thế liên minh khách quan với Bắc Kinh, với tiến bộ kỹ thuật vũ khí. . .)(Vương văn Bắc, "Diễn Đàn Người Việt" Paris 6, 1985. "Suy Tư" trang 16 Paris 2003). Nói cách khác, khát vọng Dân Chủ Tự Do mà Phan Bội Châu ao ước trong cuốn Cao Đẳng Quốc Dân, 1927 (17) cho người Việt được hưởng quyền lợi và trách nhiệm một công dân khiến cho Việt Nam có thể hưng thịnh, khát vọng này cho đến nay vẫn chưa đạt.

Bởi thế, người ta thấy hoạt đầu Hoa Kỳ giúp Hồ nắm quyền năm 1945, một lợi thế lớn khởi đầu và lợi thế này tiếp tục duy trì vì nhận định sai lầm của Hoa Kỳ về Hồ, tưởng Hồ như "Cha Già Dân Tộc" tựa George Washington. (After the Japanese surrendered, the Viet Minh began to take control of local offices, largely as the result of Ho Chi Minh growing reputation as the American-baked liberator of his country. This reputation was to endure as David Ross, a medic in the First Infantry, learned in Viet Nam he said: "We were told not to bad-mouth Ho Chi Minh, since the Vietnamese mistakenly thought he was the George

Washington of their country because he had thrown out the French")(11 trang 47)

(ghi chú: Việt Nam cũng như các nước Đông Nam Á Châu thoát ách thực dân nhờ quân Nhật dẹp thế lực quân sự thuộc địa của các nước tây phương)

Nhật Hoàng đã đầu hàng khi 800 phi cơ Hoa Kỳ dội bom mà không còn phi cơ Nhật nghênh chiến (chứ không phải vì 2 quả bom nguyên tử) vì nếu tiếp tục nữa thì dân Nhật chỉ chết uổng. Nhưng Hồ và các đàn em không đầu hàng khi bị dội bom dữ dội không phải vì Hồ anh hùng hơn Nhật Hoàng nhưng vì **Hồ không thương dân, không yêu nước** (coi Việt Nam chỉ là một phần Nga Tàu có tan nát cũng không thua), vả lại khi bom dữ dội thì Hồ ở Bắc Kinh, tránh bom dễ dàng.

Chính sách "cái roi và củ cà rốt" của Lyndon Johnson và Richard Nixon không thành công với Hồ và đàn em (Oanh tạc Miền Bắc và 100 triệu xây dựng thưng lũng Mekong). Khác với lần oanh tạc quân Nhật, quân CSVN có các hỏa tiễn Nga nghênh chiến hữu máy bay B52. CSVN trả đũa bằng chiến tranh khủng bố:pháo kích vào thành phố, giết cả giáo viên... **CSVN là nước duy nhất có binh chủng Đặc Công (nghĩa là khủng bố) do một viên tướng chỉ huy**. Không thương dân, đói, chết cũng đánh, đánh như điên đến mức Lê Đức Thọ bỏ luôn giải Hoà Bình Nobel.

Nixon bắt đầu Việt Nam Hóa chiến tranh bằng hành quân Lam Sơn 719, (tháng 1/1971) làm thiệt hại quân ưu tú khi tiến sang Hạ Lào mà **thiếu yểm trợ không lực** điều mà quân Hoa Kỳ cũng không làm nổi. Điều tai hại nữa là Nixon hỗ trợ tham nhũng và tham quyền của Nguyễn văn Thiệu (khiến dân nản chí và Quốc Hội Hoa Kỳ ghét chê): *"Tôi biết Thiệu ti tiện và tham nhũng nhưng xử dụng Thiệu vì nhu cầu thực tế"* (18)

Từ 1965 đến 1973 có **10, 270, 000 dân tị nạn tại Nam Việt Nam**, con số do toà Đại Sứ Hoa Kỳ cung cấp (19), đây mới là cuộc tị nạn lớn nhất lịch sử Việt và nó cũng **chứng tỏ dân Việt ghét sợ cộng sản, chọn Tự Do**. Nhưng họ không được võ trang không được tổ chức như dân Do Thái dân Palestine để sống còn, **nhóm Hai Tập Hoà Hảo tự đông võ trang đã bị Nguyễn văn Thiệu buộc phải giải giới ít tháng trước 30/4/1975.**

Gia Tài Hồ Chí Minh

Thực trạng Việt Nam đã thành các tin giật gân kỳ dị trên truyền thông thế giới (nhưng đau thương căm phẫn cho người Việt) như:

- mức sống người dân thành hạng thấp nhất thế giới nhưng các lãnh tụ giàu sụ bạc tỷ.
- Tham nhũng cửa quyền khắp nơi, từ trên xuống nhưng trừng trị chỉ trình diễn với vài cắc kè ngớ ngẩn, tham nhũng là máu nuôi toàn đảng cho nên đòi dẹp tham nhũng bị trừng trị, đi tù.
- Thân xác phụ nữ trong nước bán cho đa số là cán bộ đảng viên, bên ngoài cho khắp Á Châu và Đông Âu, bất hợp pháp bằng cưới xin giả, công nhân giả, lừa gạt, cả trẻ vị thành niên 6 tuổi, 8 tuổi (Cao Miên), đầu giá trên mạng lưới (Đài Loan, Nam Hàn).
- Không xây dựng mà còn ngăn cản tiến tới dân chủ tự do đến nỗi thua kém cả Cao Miên (Cao Miên có đa đảng và tự do báo chí).
- Đảng CSVN sợ mất địa vị sợ tập hợp đến mức ngăn cấm các công tác cứu lụt của Hòa Thượng Quảng Độ trong nhiều vụ lụt.
- Bán ruộng nông dân nghèo làm sân golf cung phụng tư bản ngoại quốc. Nhượng biên giới lui lãnh hải cho Trung Cộng.
- Văn sĩ Dương Thu Hương nhận xét :". . . Tóm lại, những người do đảng cử ra đại đa số là họ tự bầu cho nhau, nhân dân không bầu họ, cho nên cái mặt họ trông tằm tối lắm, ăn nói thì nham nhờ ngu độn, nói chung là câu nọ chửi bố câu kia, chẳng ra cái thể thống gì. Nó ngớ ngẩn đến mức độ tất cả những người dân Việt Nam, dù rằng người mù chữ đi nữa cũng xấu hổ vì vua chúa sao mà tối tăm ngu dốt đến thế (20).

Thật sự đảng CSVN chỉ tầm tối ngu dốt khi tính việc nước việc dân, nhưng họ rất tinh khôn tàn ác khi tranh khi bảo vệ quyền lợi. Muốn hiểu họ, ta nên xem bản chất quyền lực CSVN, một thứ quyền lực không có sự kiểm soát kìm hãm và tham dự của người dân nên đã có hình dáng con hải quái " Léviathan " trong tư tưởng Hobbes. (3, Suy Tư Paris 2003, Bài " Luận Về Quyền Lực ")(21, Léviathan, Thomas Hobbes, 1651).

Nhưng con hải quái CSVN có 2 đầu: Đầu Cộng Sản Hạ Cấp và Đầu Tư Bản Bệnh Hoạn.

1. Đầu Cộng Sản Hạ Cấp. Đầu này do Hồ Chí Minh đem lại từ hơn 60 năm, "Hạ Cấp" vì là thứ Cộng Sản sao chép tồ tệ của Cộng Sản Nga, Công Sản Tàu, gượng ép trái với văn hóa Việt. Nó đã phát triển tràn lan đến mức thốt ra "Yêu nước là yêu đảng", câu nói phi lý nói lên một sự thật: tất cả quyền lực đều trong tay đảng CSVN
2. Đầu Tư Bản Bệnh Hoạn. Mới mọc ra lúc CSVN đổi mới (nhưng đã chậm nhiều chục năm). "Bệnh Hoạn" là vì chỉ thiếu số chức quyền cùng các thân nhân và tay em cấu kết bóc lột đè đầu toàn dân với các tệ nạn cửa quyền, tham nhũng, lừa bịp, sống xa hoa một cách vô ý thức trong khi quần chúng lao động tiếp tục ngập lặn trong cảnh bần hàn nước đọng của sự nghèo đói triền miên. Không có dân chủ, chỉ có vô dân chủ và cũng không tiến tới dân chủ, tự do, công lý và đạo lý. (22)

Tiêu diệt Hải Quái CSVN khó vì nó có hai đầu, đầu cộng sản giữ vững quyền lực và đầu tư bản tham nhũng nuôi đầu cộng sản. Với sự suy tàn của Chủ NNghĩa Mác, tinh thần hay hay hệ thần kinh của Hải Quái CSVN là Thần Tượng Hồ Chí Minh.

Mặc dầu, đúng như Dương Thu Hương nhận định: "*Thần tượng chỉ là món ăn cho tuổi niên thiếu hoặc cho nhân loại thời ấu trĩ. Nước Đức đã từng có thần tượng là Hitler và thần tượng này đã dẫn nước Đức xuống vực thẳm của Đại Chiến 2. Một nửa nhân loại đã từng có thần tượng là Karl Marx và một nửa đó đã trả giá cho vị thần râu xồm. Sau những kinh nghiệm như vậy người ta hiểu rằng con người trưởng thành là con người không cần thần tượng. Thần tượng là món cháo thịt của thời niên thiếu*" (Dương Thu Hương, 2005).

Nhưng các đảng viên cộng sản, nhất là các cấp lãnh đạo, họ không phải là những người trưởng thành, họ là những "Đồ Mươi" tối tăm ấu trĩ suy tôn Hồ là thần tượng, thần linh giữ tinh thần mọi cấp trên dưới, theo hay chống đảng, cũ hay mới, ra khỏi đảng vẫn viện dẫn lời "Bác" làm căn cứ cho lập luận cho lý tưởng mặc dầu sự thực Hồ không như vậy. Bởi vậy CSVN bằng mọi giá bênh "Bác" còn hơn là thần hoàng.

Võ khí hữu hiệu đánh đổ thần tượng "Bác Hồ" là sự thật về Hồ Chí Minh.

Đến nay CSVN vẫn tuyên truyền Hồ độc thân; mặc dầu có 2 người vợ chính thức: Tăng Tuyết Minh, người Trung Hoa cưới vào tháng 10 năm 1929. Hôn Lễ linh đình, có cả vợ chồng Chu Ân Lai tham dự (Huang Zheng, Phó Viện Khoa Học Xã Hội, Quảng Tây, Trung Quốc) và Nguyễn Thị Minh Khai (Chị ruột vợ Võ Nguyên Giáp), cưới theo nghi thức Nga Xô vài năm sau đó tại Moscou (Sử gia William Duiker) và nhiều vợ không chính thức như Đồ thị Lạc (Sử gia Trần Trọng Kim) Nông thị Xuân (Nhà văn Vũ Thư Hiên), các vợ hờ và nhân tình khác lên đến trên 10 người (theo ký giả Du Miên, nhà văn Vũ Trọng Khanh con của nhà văn Vũ Trọng Phụng). Có thể nói tổng quát là nơi nào cũng có vợ và tuổi nào cũng có gái (lúc ở với Nông thị Xuân, 25 tuổi thì Hồ 65). Hồ cũng có cả con nữa, không kể con gái, Hồ có ít nhất 2 con trai: Nguyễn Tất Trung (theo Vũ Thư Hiên) và Nông Đức Mạnh (theo Vũ Quốc Thúc).

Tuy nhiên việc Hồ có nhiều vợ cũng không quan trọng lắm vì vua chúa hay Mao Trạch Đông chẳng nhiều thê thiếp là gì; cách đối xử với vợ, với phụ nữ nói chung mới thực sự quan trọng, mới biểu lộ bản chất người ta. Muốn rõ chúng ta hãy lấy các mẫu nhân vật trong Truyện Kiều của Thi Hào Nguyễn Du, những mẫu người xử tệ với phụ nữ để so cách xử sự của Hồ để hiểu bản chất của Hồ một cách chính xác vô tư. Hồ Chí Minh so với:

- Sở Khanh. Trong cuộc tình với cô Tàu Tăng Tuyết Minh, Hồ là Sở Khanh. Hồ đã mua chuộc người mẹ và người anh ruột, làm đám cưới linh đình có cả vợ chồng Chu Ân Lai tham dự rồi bỏ cô này sau vài năm và lấy Nguyễn thị Minh Khai ở Moscou. Hồ bạc tình đến mức vào năm 1991, cô Tuyết Minh thành bà lão 86 tuổi từ trần mà vẫn không được gặp Hồ Chủ Tịch tuyệt đỉnh danh vọng. Cô này thủ tiết chờ chồng (Huang Zheng, Phó Viện Khoa Học Xã hội, Quảng Tây, Trung Quốc, 2004)
- Mã Giám Sinh. Lúc Hồ 65 mà hưởng lạc cô Nông thị Xuân 20 tuổi. Cưới cô Tuyết Minh nhưng khi gặp cô Minh Khai trẻ hơn, Hồ bỏ cô Tuyết Minh. (Sử Gia William J. Duiker, Hồ Chí Minh, nxb Hyperion, New York, 2000), rồi ở Hongkong với một cô Tàu khác lúc bị bắt. Rồi cô Briere, cô Vera Vasiliera (Bủ

Tin, Mặt Thật, nxb Saigon Press, Cali 1993). Thực ra ở đâu Hồ cũng có gái, nhiều gái kể cả ở chiến khu; có điều tình dục nhiều và bừa bãi như vậy không thể là " nét đẹp " như nhận định của Nhà Báo Bùi Tín (một nhà báo Việt tầm mức quốc tế đã đóng góp nhiều cho Tự Do, Dân Chủ và Sự Thật) mà là sự bản thủ của một Mã Giám Sinh.

- **Tú Bà.** Hồ là môn sinh của Trùm Mật Vụ Trung Cộng Khang Sinh, một tay khét tiếng về xử dụng phụ nữ trong mưu toan chính trị và là người đã gài cô Giang Thanh cho Mao Trạch Đông. Các hình chụp trong Chiến Khu Việt Bắc 1944-1945 với các sĩ quan Mỹ có Hồ và cả một phụ nữ trẻ đẹp sáng sủa. Trường Toán Mỹ Patti chối là không bị mỹ nhân kế; thế thì cô gái đẹp trẻ đó ở rừng làm gì nhất là thời đại xưa kín cổng cao tường ? Khang Sinh Việt Nam Trần Quốc Hoàn từ một du đảng vô học được Hồ xây dựng đưa lên làm Bộ Trưởng Công An. Hoàn đưa cô Xuân cho Hồ. Tại sao Luật Sư Nguyễn Hữu Thọ được thỏa thích dâm dục khi ra bưng ? Hồ hay môn đệ của Hồ đã dàn xếp? Nên nhớ đại gian dâm Trần Quốc Hoàn vẫn được đặt tên cho một phố Hà nội vì y có công với CSVN.
- **Hoạn Thư.** Trần Quốc Hoàn biết tính cả ghen của Hồ nên Hoàn chỉ cần ẩn ý dèm pha rằng cô Xuân gặp nhiều đàn ông khiến Hồ đồng ý cho thủ tiêu cô Xuân (Đêm Giữa Ban Ngày. Vũ Thư Hiên. nxb Văn Nghệ 1997) Nguyễn thị Minh Khai đã bỏ Hồ theo Lê Hồng Phong, nhưng cặp tình nhân này đều bị Mật Thám Pháp bắt ngay khi về nước vì do Hồ chỉ điểm vì ghen và Hồ có đường dây với mật thám Pháp trong vụ bán Phan Bội Châu (Theo Vũ Hồng Khanh, 1954). Hồ ghen ác hơn Hoạn Thư vì Hoạn Thư chỉ hành hạ tình địch, chưa bỏ tù hay giết.

CSVN thường bênh vực các hành động vô đạo của Hồ (như việc bán Phan Bội Châu, ký cho quân Pháp đổ bộ lên Bắc Việt v. v. .) bằng lập luận "đó là đạo đức cách mạng". Nhưng khi ở tù tại Liễu Châu, Trung Quốc 1943, Hồ đã viết bài "Hối Lỗi" và "thề rời bỏ đảng cộng sản" (23). Chúng ta cũng chưa từng thấy vị nguyên thủ nào trong cả lịch sử thế giới lại nói dối cả với trẻ thơ: "*Có hai điều Bác khuyên các cháu đừng bắt chước Bác là hút thuốc lá và không lấy vợ*" (24)

Hồ Chí Minh không thể là thần tượng của bất cứ ai mà chỉ là ma quỷ ám dân Việt từ hơn nửa thế kỷ nay; bao giờ bóng ma Hồ tan biến, Gian Dối Vô Luân nhường chỗ cho Sự Thật, Đạo Lý; con đường nước Việt Tái Sinh và Hưng Thịnh sẽ mở rộng. /.

Nguyễn Tường Bá, tháng 4 năm 2006.

Chú Thích:

- (1) Ý kiến của Thi Sĩ Nguyễn Chí Thiện trong buổi nói chuyện 2001, 2002. . . góp ý và khích lệ của Nguyễn Tường Ánh và Nhà Văn Trần Nhật Kim, tháng 10, 2005
- (2) Kể lại của Giáo Sư Vũ Khắc Khoan, 1955, 1956 tại Saigon.
- (3) Sự Suy Tàn Của Chủ Nghĩa Mác, Vương Văn Bắc, (1985), in lại trong cuốn " Suy Tư " Paris 2003, trang 126 và kế tiếp.
- (4) Duy Văn Sử Quán, Hoàng Văn Chí, 1999.
- (5) Khrushchev. Remembers. nxb. Little Brown 1970, trang 480, 481.
- (6) Giáo Sư Tâm Lý Chính Trị Nguyễn Hữu Chi, Đại Học Carlton Ottawa Canada.
- (7) Đại Dương, Tương Quan Giữa CSTQ và CSVN, Việt Nam Cuối Tuần số 4951 ngày 24/3/2005 trang 58
- (8) Nguyễn Thế Anh, Hồ Chí Minh, nxb Nam Á, Paris 1990.
- (9) No More Vietnams, Arbor House, 1985.
- (10) Many Reasons Why, Charlton & Moncrieff, 1978
- (11) Backfire, Loren Baritz, Ballantine 1986.
- (12) Nguyễn Xuân Chữ, Hồi Ký, nxb Văn Hóa, Houston, 1996
- (13) Hoàng Văn Đào, VNQĐD, tái bản lần 2, Saigon 1970
- (14) Phát Biểu của Đào Nhật Tiến, Niên Trưởng(năm 2006 là Chủ Tịch) Đại Việt Quốc Dân Đảng tại Đại Hội Toàn Đảng 1998, San Jose, California, USA
- (15) Ấn Tích cộng Sản Việt Nam (in lần 2) Trần Gia Phụng, nxb Non Nước, Toronto, Canada 2001.
- (16) Phạm Ngọc Lũy, Hồi Ký, Tokyo, nxb Tân Văn 1993.
- (17) Cao Đẳng Quốc Dân, Phan Bội Châu, 1927. Tổ Chức Hưng Việt in lại 1997 và tôi được tặng 1 bản năm 2000.
- (18) The Memoirs Of Richard Nixon. Grosset Dunlap 1978, trang 348.

- (19) Winners and Losers. Gloria Emerson, Norton 1992 trang 357.
- (20) Dương Thu Hương, Phỏng Vấn 2001
- (21) Léviathan, Thomas Hobbes London 1651
- (22) Vũ Quốc Thúc, Paris tháng 1/2003. Đặc San Luật Khoa 2003, Houston, USA, 2003
- (23) Tưởng Vĩnh Kính, Hồ Chí Minh Tại Trung Quốc. 1972, nxb Văn Nghệ California USA 1999, trang 370
- (24) Góp ý của Triển, VNQDD (Chủ Lực) San Jose USA 2004.